

miljø, det er arbejdsløshed, det er fødevarer, det er økonomi, det er skoler, det er uddannelse, det er alle de her ting.

Og derfor vil vore stats- og regeringschefer, som de gjorde det i Lissabon, mødes og sige: Hvad er det, vi roder med alle sammen? Hvad kunne vi sætte os af fælles mål for sådan at geje hinanden lidt op til at gøre noget ved det? Det gør vi så. Men derefter er det op til disse lande – hver ud fra deres udgangspunkt, som er meget forskelligt. Nogle er nået langt på IT-området, nogle er bedre til at bekæmpe social udstødning end andre, men man arbejder hen mod dette fælles mål. Det ved jeg ikke om man kan kalde union. Jeg kalder det et stærkere samarbejde, inspiration.

Så er der områder, hvor vi ganske klart har brug for et stærkere, mere forpligtende samarbejde mellem de europæiske lande. Det kan være meget vanskeligt at sige, at det kun må være sådan og sådan i fremtiden, fordi der kommer nye ting op. Men jeg synes, man kan slå to principper fast for det, som holder.

Det ene princip hedder: Kraftigere, stærkere, mere forpligtende samarbejde på de områder, hvor det er åbenbart, at vi gør det meget bedre, hvis vi gør det samme på samme tid. Og det andet område er et mere forpligtende samarbejde, kraftige, stærkere, på de områder, hvor et enkelt land eller en gruppe lande kunne skade de andre i foreningen, hvis de gik enegang. Der er altså både et positivt og et negativt kriterium.

Derfor er det, jeg synes, euroen passer så godt i det europæiske billede, for tanken om euroen, konstruktionen bag, samarbejdet bag indeholder netop de to elementer: på den ene side det, at vi står langt stærkere i Europa over for omverdenen med dette, som jeg kalder »forsikringsselskabet euroen«. Med forsikringsselskaber ved man jo, at det er sådan, at de ikke altid dækker, og det vil jeg godt lige tage en vending på, da der har været talt så meget om velfærdssamfundet i dag. Et forsikringsselskab dækker, når stormene har raset, og man får en stormskade på sit hus, men vi ved jo også – i hvert fald os, der bor i gamle huse – at hvis man ikke har sørget for almindelig og ordentlig vedligeholdelse, så får man den lige i nakken igen, og så dækker forsikringen ikke. Og dér har vi svaret på, hvorfor det er nødvendigt at have nogle økonomiske kriterier, hvorfor det er nødvendigt at føre en almindelig fornuftig økonomisk politik. Det er ganske enkelt almindelig vedligeholdelse af huset, men det er stadig væk

vores fælles forsikringsselskab mod udefra kommende storme. Det var det ene kriterium.

Det andet element er jo lige så tydeligt. Euroen binder lande sammen, som, hvis de ikke var forpligtet – og det har vi jo set talrige eksempler på i fortiden – kunne gå ud og ødelægge tingene for nogle andre, og her er devalueringer jo det mest indlysende eksempel, men det kan jo også være andre ting. Nogle fører en meget stram økonomisk politik, som gør, at deres borgere ikke har råd til at købe varer fra andre, og det ødelægger det for lande, der skulle eksportere osv., osv. På begge områder er euroen altså en integreret god del af det samarbejde og de tanker, der ligger i Europa.

Det er tidligere i dag blevet diskuteret: Hvorfor skal det lige være nu? Jeg vil gerne fremhæve, hvad jeg har sagt her først: Gud ske tak og lov for, at euroen blev konstrueret på et tidspunkt, hvor det gik godt i Europa, og hvor der ikke var krise. For det er rigtigt, at der er ingen der ved, om det kan holde i en krisesituation. Men man ved i hvert fald, at det ikke kan etableres i en krisesituation, for så er alle sig selv nærmest. Men det er etableret, og uanset om vi stemmer ja eller nej i Danmark – og det tror jeg er vigtigt at huske folk på – så er euroen der alligevel.

Min søn siger, han er imod. Nu er han altså som sagt også først 11 år om 2 dage, så jeg synes, han har gode grunde til at tænke sig godt om. Han siger: Jeg synes, det var meget sjovere, da man kunne veksle til lire og til pesetas, for man får så dejlig mange af dem, mor. Og det er jo rigtigt, i hvert fald indtil man opdager, hvad en is koster. Men så må jeg jo sige til ham: Jo, men der er jo ikke lire, og der er jo ikke pesetas, og der er jo ikke alle de andre sjove mønter fra om et par år. Og derfor er den dér verden pasé.

Og det sidste, jeg vil sige, er: Vi stemmer jo om en euro, om vi vil have den eller ej, vel vidende, at vi under alle omstændigheder får den. For om få år – jeg bor i Helsingør – så ved jeg godt, hvad der står på kasseapparaterne deroppe, og jeg ved også, hvad der står i København og alle mulige andre steder i landet. Den vil ligge, om jeg så må sige, og flyde alle steder; vores kasseapparater, vores boner, vores priser, alt bliver i to valutaer. Og derfor er det nok mest praktisk, at vi kommer ind nu.

Og derfor hører euroen hjemme i det billede af fremtidens Europa, som CD ser for sig, og derfor stemmer vi selvfølgelig for lovforslaget